

**„Azért vagyunk a világon, hol valahol otthon legyünk benne.” –
fotópályázat eredményhirdetése, a pályamunkákból rendezett kiállítás**

megnyitója

Sióagárd

*(Elhangzott:a Sióagárdi Művelődési Házban, 2010. május 28-án, a képviselő-
testület ünnepi ülése előtt*

A fotópályázatot értékelte, a kiállítást megnyitotta: dr. Almási István)

Tisztelt Polgármester Úr!

Tisztelt Jegyző Asszony!

Kedves Sióagárdiak !

Kedves Vendégek!

Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.

Tamási Áron Ábel a rengetegben című regényének befejező mondata kifejezi az embernek egy alapvető igényét az otthon iránt, ami egyszerre jelent földrajzi helyet és emberi közösséget. Azt a bizonyos földrajzi helyet szebb kifejezéssel tájnak nevezzük, de legszebb szó erre a szülőföld. Szerencsések azok az emberek, akik szülőföldjüket halálukig otthonukként szerethetik. Sajnos, a modern ember számára ez már egyre kevésbé adatik meg, de a többségünknek megvan az a lehetősége, hogy új otthonát úgy megszeresse mintha az szülőföldje lenne. Az otthon másik ismérve az a közösség amelynek tagjait ismerjük, és ahol

minket is ismernek. Minden ember számára fontosak azok a kapcsolatok, amelyek a szűkebb családja környezetében élő távolabbi rokonokhoz, barátokhoz és ismerősökhöz fűzik. Manapság sokan tagadják az otthonhoz való kötődés jelentőségét, de a lelke mélyén mindenki arra vágyik, hogy valahol otthon legyen a világban.

Az élő közösség ismérve, hogy élő hagyományai vannak. Az életrevaló közösséget pedig arról lehet megismerni, hogy képes új hagyományokat teremteni. Sióagárd közössége most éppen egy új hagyományt teremt, mert már ismételten rendezi meg a falu életét bemutató fotókiállítását. A kiállítás célja, hogy bemutassa a falu földrajzi környezetét, a tájat és hozzá tartozó kultúrát, ami az építészettől a népszokásokig terjed. Egyszerűbben mondva a fotósoknak be kellett mutatniuk, hogy miért lehet ez a hely vonzó otthon az itt élők és az idelátogatók számára.

A pályázat kiírása a februárban jelent meg a Sióagárdi Krónikában és a MAFOSZ honlapján.

A kiírásra 24 pályamű érkezett jeligés borítékban.

A 3 tagú bíráló bizottság Balogh Mihály tanár úr, Streit Béla főorvos úr és személyem május 14-én ült össze. A pártatlanság teljes megőrzése végett még a képekre írt jeligét sem néztük meg. A képeket csakis esztétikai szempontok és a pályázati kiírásnak való megfelelés szempontjából értékeltük. A bírálatot két lépcsőben végeztük. Először kiválasztottuk az általunk legjobbnak tartott képeket és utána döntöttünk a helyezésekről. Itt szeretném megjegyezni, hogy

többen pályáztak képsorozattal, de a zsűri úgy látta jónak, hogy ezeket a képeket ne sorozatként, hanem külön-külön értékelje. Ennek oka, hogy a téma azonossága nem elég ahhoz, hogy több képet sorozatnak tekintsünk, hanem ahhoz az kell, hogy egy történet rajzolódjék ki belőlük vagy egy jelenségnek a különböző oldalait mutassák be. A sorozat nehéz műfaj, mert egy gyengébb kép a többi értékét is lehúzhatja. A zsűri nagy öröme szolgált, hogy a táj, az épített környezet és a népi kultúra területéről is talált olyan képeket, melyeknek a díjazását teljes meggyőződéssel támogathatja. Sőt a díjazást kevésnek találva a differenciált értékeléshez, javasoltuk a magasra értékelt kategória bevezetését. Ezek a képek az erős konkurencia miatt ugyan nem kaphatnak díjat, de mindenképpen megérdemlik, hogy egy oklevél formájában külön elismerjék fotográfiai és dokumentációs értéküket. A pályázók többsége jó szemű fotósnak bizonyult a téma felderítése tekintetében. A képek többségén viszont az is látszik, hogy amatőr fotósok készítették, és bizonyos részletek kidolgozása elnagyolt volt. Leggyakoribb hibák a kompozíció elcsúszása és a háttér zavarossága. Ezek a hibák azonban nem vonnak le semmit egy ilyen amatőr pályázat értékéből. A fotósok számára még több gyakorlást és lehetőség szerint fotóklubban, képbírálaton való részvételt javasolnánk.

És végre, hadd beszéljünk a legkiemelkedőbb képekről:

Egyértelmű, hogy a legkiemelkedőbb kollekciót Szendi Lajos nyújtotta be. A zsűri tetszését különösen a „Leányvári pincesoron”, „Rózsa Sióagárdnak” és a „Sióagárdi homlokzatok3” c. képei nyerték el. Őnála fedezhető fel leginkább a

tudatos fotózás. Amíg az emberi szem automatikusan elvégzi az élesítést és bizonyos részletek kiemelését, a fényképezőgép lencserendszere az optika kegyetlen törvényei szerint bizonyos síkot élesen képez le, azon túl a mélységélességtől függően életlenek lesznek a részletek. A fotós a kompozíció, a mélységélesség tudatos megválasztásával és az utómunkákkal elvégzi azokat a kiemeléseket, melyeket a az emberi szem többé-kevésbé automatikusan csinál. Ez a tudatosság Szendi Lajos képeinél a legegységelműbb. Felszegi Judit is több, közülük említendő kettő képpel a „Téli álom 3.” és a”Sióagárd jövője” c. alkotásokkal kiemelkedő teljesítményt nyújtott. Ezen kívül még mindenképpen említést érdemelnek Deliné Kohajda Anikó „Zöldek játéka” és Marosi Andrea „Áhítat” c képei..

Arra gondolva, hogy a fotópályázat hagyománya folytatódik, lenne néhány javaslatom a község vezetői és a fotósok felé:

Jó lenne, ha a pályázatnak híre menne. Számoljanak be minél több helyen az eddigi pályázatokról, és jelezzék előre, hogy jövőre is lesz ilyen. Vonjanak be még több pályázót a megyéből, de akár az ország más részeiből. Ha a fotósok számítanak a versenyre, akkor tudatosan készülnek is rá. Ha itt élnek, gyakrabban vesznek fényképező gépet a kezükbe és többet jár a szemük téma iránt. A nem itt élők eljönnek a faluba fotózni, és elviszik a község hírét máshová. A fotósoknak javasolnám, hogy tudatosabban keressék a témát, azt több megközelítésből próbálják megörökíteni. Fotózzanak többet hajnalban, este vagy akár éjszaka. Keressék a különleges időjárási körülményeket: esőt, vihart,

havazást. Használjanak állványt és hosszú expozíciós időt A szervezők részére javasolnék egy új pályázati kategóriát: A legrégebbi sióagárdi fotó. Ide mondjuk csak egy bizonyos időnél régebbi fotóval lehetne pályázni mely a falut és annak kultúráját a legjellegzetesebben ábrázolja.

Megnyitó szavaim lezárásaként szeretném önökkel megosztani családom első kapcsolatát az önök falujával. Szüleimet és nagyszüleimet felvidékről telepítették Baranyába 1947-ben és 48-ban. Apai nagyapám a 40-es évek végén egy Tófü nevű kis faluban Szászvár mellett kocsmárosként is próbált megélni amíg a rendszer megtűrte ezt a vállalkozást. Borbeszerző üzleti kapcsolatai Sióagárdra is kiterjedtek. Egy alkalommal egy kollégája társaságában két lovas kocsival jöttek Agárdra árúért. Az üzlet azonban nem felelhetett meg az összes akkori jogszabálynak mert a fináncok felfigyeltek rájuk, és gyalog valamint kerékpáron üldözni kezdték őket. Képzeljük el ezt a szédületes üldözési jelenetet!. Elöl két lovas kocsi utána biciklis és gyalogos fináncok. Nagyapám gyors lovainak köszönhetően el tudott menekülni, míg kollégáját elfogták. Ennek a kalandnak köszönhetően maradt fenn a családi legendák között a sióagárdi kapcsolatunk.

Én személy szerint Streit Béla barátomat szoktam itt látogatni. Tetszik nekem ez a falu. Úgy érzem, tudnám otthonomként szeretni.

Kívánom Önöknek, hogy legyen helyük a világon, ahol otthon érezhetik magukat, és minél többjük számára ez a hely Sióagárd legyen!

Sióagárd, 2010. május 28.

Almási István dr.